Aalloilla Olin mennyt aikaisemmin veneeseen tarkoituksena siivota vanhoja ankkuriköysiä, mutta toisin kävi. Hetkeä myöhemmin vaivuin lähes unen omaiseen tilaan, auringon lämmön syleillessä vaatteitani. Aallot jatkoivat tietämättäni kilpailua siitä, kuka nousee korkeimmalle veneen kylkeä pitkin. Veneen ympärillä uiskenteli kaloja, välillä pelästyen tuulen puista irroittamien kellastuneiden lehtien pudotessa veden pintaan, jatkaen matkaa tuulen mukana. Järvellä oli vielä muutamia kalastajia, jotka yrittivät narrata kaloja koukkuun. Kaukaa kuului lintujen ääniä, tuulen jatkaessa vaeltamista puiden lehtien välissä. Laineiden liplatus veneen vihreäksi maalattua lujitemuovia vasten vaimeni, lopulta kadoten lähes kokonaan. Aaltojen kilpailu oli päättynyt korkeimmalle päätyneen aallon kastellessa kasvoni. Säpsähdin siihen, samalla ihmetellen mistä lähtien järven vesi on maistunut suolaiselta, onkohan lähitienoon pelloilta päätynyt järveen lannoitteita? Olin edelleen kohtalaisessa horroksessa, katsoessa rannekellosta aikaa, saadakseni käsityksen ajankulusta. Olin aikaisemmin luvannut lämmittää saunan, enkä mennä päiväunille. Lähinäköni huonontumisen vuoksi jouduin luopumaan normaalista rannekellosta jonkin aikaa sitten. Hankin tilalle nykyaikaisen digitaalisen kellon, minkä näyttöön saa isot numerot. Kello näyttö oli kuitenkin pimeänä. Akun pitäisi kestää monta päivää, ja vastahan sen eilen latasin. Kaivoin kännykän taskusta tarkistaakseni siitä ajan. Näytössä näkyi aika, mutta vasemmassa yläkulmassa luki, ”Ei verkkoa”. Olin jonkin aikaa sitten päättänyt vaihtaa puhelinoperaattoria, johtuisiko tämä siitä? Uuden operaattorin asiakaspalvelun mukaan heidän verkko on kaikista suomalaisista operaattoreista kattavin Suomesta Ruotsiin, merialueita myöten. Paskan marjat, jos verkko ei toimi edes mökkirannassa, missä aikaisemmin on toiminut jokainen muu operaattori, niin miten tällaista voi sanoa kattavimmaksi verkoksi, manailin itsekseni. Eniten ihmettelyä aiheutti se, että kännykän kello näytti samaa aikaa mennessäni veneeseen. Olin kuitenkin ollut unen rajamailla noin tunnin. Suuta kuivasi ja jano yltyi. Onneksi veneessä oli iso tankki puolillaan juomavettä. Vesi maistui hieman muovilta, mutta oli kuitenkin aivan juotavaa. Kerrassaan surkeasta kesästä johtuen en ollut käynyt mökillä kovinkaan montaa kertaa, joten vesi oli seisonut takissa pitkään. Lämmön vaikutuksesta, jota ei paljon menneenä kesänä ollut, veteen oli kuitenkin tarttunut muovin makua. Muistan vuosikymmeniä sitten olleita muovituotteita, joissa ei ollut mitään merkintöjä mihin ne soveltuva. Tankissa oli kuitenkin elintarvikemuovista kertova leima, joten tuskin muovin makuinen vesi oli mitenkään vahingollista, vain hieman pahanmakuista. Tosin, historian kirjoista voidaan lukea monen silloisen asian muuttuneen tulevaisuudessa epäterveelliseksi. Muoville maistuvaa vettä juodessa, mielessä pyöri kuitenkin kyläkaupasta muutama tunti sitten ostetut oluet, jotka ovat kylmenemässä aurinkosähköllä toimivassa jääkaapissa. Auringosta on moneksi, ja se on ainoa asia, joka toimii yhteiskäytössä ilman riitaa. Auringosta riittää valoa ja lämpöä jokaiselle, eikä kukaan voi sitä hallita. Kuten muutkin luonnonvoimat, joille ihmiskunta, omasta mielestään niin viisas, ei mahda mitään. Selkä oli hieman jumissa huonossa asennossa loikoilemisessa. Olen harrastanut nuoruudessa kaikenlaista raskasta liikuntaa, jonka vuoksi paikat välillä valittavat siitä. On sinällään huvittavaa, että ihminen on luotu liikkumaan ja sitten kun liikut riittävästi, niin lopulta paikat valittavat siitä. Nousin varovasti ylös, oikaisten selkäni, samalla työntäen käsiä ylös aivan kuin voitonmerkiksi siitä, että sain itseni pystyyn. Mietin hetken miten mahtaa käydä yöunille, kun olen vähän huono nukkumaan, jos erehdyn päätymään päiväunille. Nousin veneen kannelle hieraisten silmiäni, kuvitellen olevani edelleen unessa. Mutta ei, en ollut unessa, enkä ymmärtänyt mitä on tapahtunut. Jos en kerran ollut unessa, niin miten olin keskellä ei mitään. Vene kellui keskellä valtavaa merta. Oli aivan sama mihin suuntaan katsoin, niin missään ei näkynyt yhtään mitään. Ainoa veneen, itseni, muutaman pilven ja meren lisäksi taivaalla oli vain

aurinko. Yritin rauhoitella itseäni kuvitellen edelleen olevani unessa. Vaikka purin huuleen ja heti perään peukaloon, siitä ei ollut mitään apua. Eli jos olin hereillä, keskellä ei mitään, niin missä ihmeessä olin ja miten olin päätynyt tänne. Päivä alkoi vaipumaan kohti loppuaan värjäten taivaan pilviä myöten verenpunaiseksi, samalla maalaten horisonttiin vuorijonon, jota ei ollut aikaisemmin näkynyt. Katsoin vuoria pitkään, kunnes aurinko vaipui horisontin alle, pimeyden vetäessä hiljalleen taivaankannen päälle mustaa, vuosituhansia vanhaa rikkinäistä reikiä täynnä olevaa täkkiä. Valvoin koko yön, toivoen, että kännykkä ilmoittaisi verkon löytyneen, mutta turhaan. Vanhassa kännykässä ei ole mitään hienouksia, kuten kaikissa nykypäivän älypuhelimissa on. Kännykällä voi soittaa ja lähettää viestejä, joka riittää minulle. Ilman verkkoa sillä ei voi tehdä yhtään mitään. En voinut pelata edes kännykässä olevaa matopeliä, koska halusin säästää akkua, joten suljin sen. Makasin selälläni hitaasti aaltojen tahdissa keinuvassa veneessä. Välillä nousin seisomaan oikoen itseäni, vain nähdäkseni pimeyden ympärilläni, tähtitaivaan ylläni, samalla toivoen, että jokin ihme tulisi ja pelastaisi minut. Pimeys ei kuitenkaan ollut aivan täydellinen, tähtien hehkuessa vaatimatonta valoaan. Pienien, jokaisesta ilmansuunnasta saapuvien aaltojen kohdatessa toisensa mereen muodostui aalloista kolmioita, jotka hävisivät yhtä nopeasti kuin olivat syntyneet. Maatessani veneen pohjalla, näin koko linnunradan, joka loisti äärettömässä kauneudessaan, täyttäen taivaankannen miljoonilla tähdillä. En muista aikaisemmin nähneeni missään mitään vastaavaa. Taivaalta puuttui vain kuu. Vene oli sen verran pieni, että siinä ei ollut kiinteää kompassia, eikä juuri mitää muutakaan. Tavaroiden seasta löytyi vain kädessä pidettävävä kompassi. Kompassiin oli liimattu tarroja vanhoista suunnistuskilpailuista. En muista mistä se on ajautunut haltuuni, koska en ole koskaan suunnistanut, enkä erityisemmin liiku tiellä tietymättömillä, missä kompassista olisi apua, tosin nyt tilanne on toinen. Laitoin kompassin roikkumaan kaulaan keltaisesta, jo hieman haalistuneesta narusta, pitääkseni sen tallessa. Kompassi on ainoa asia, jonka avulla pystyn tietämään vuorten sijainnin. Olisin lähtenyt ajamaan vuoria kohden, mutta veneen moottori ja airot oli kannettu sisälle, veneen odottaessa laiturin vieressä pukeille nostamista. En voinut tehdä mitään, vain odottaa. Onneksi muoville maistuvaa vettä oli säiliössä paljon, mutta mitään syötävää ei ollut. Muistelin ihmisen selviävän ilman ravintoa aika pitkään ja itselleni oli ehtinyt kertyä vuosien mittaan jo jonkin verran rasvavarastoa vatsan seutuville, joten sen suurempaa hätää ei vielä ollut. Olin kuitenkin edelleen ihmeissäni tapahtuneesta ja miten olen päätynyt mökkirannasta keskelle ei mitään. Hitaasti horisontin väri alkoi muuttumaan punaisen kautta keltaiseksi jatkuvasti kirkastuen. Hetkeä myöhemmin aurinko nousi horisontista. Aurinko näytti aluksi hyvin pieneltä kellertävältä pallolta ja mietin, miten tuo voi luoda elämän maapallolle. Olin kuitenkin väärässä. Aurinko oli näyttänyt aluksi vain otsansa, jonka heijastuessa merestä aurinko näytti pieneltä pallolta. Aurinko työnsi hitaasti päätään horisontin ylle, tullakseen kokonaan esiin ja jatkaakseen matkaansa kohti päivän loppua. Toivoa täynnä laitoin kännykän päälle, mutta ei se edelleenkään löytänyt verkkoa, joten suljin sen toistamiseen. Tarkistin kompassista suunnan missä olin nähnyt vuoret edellisenä päivänä, vain todetakseni, että horisontissa ei näy enää mitään. Olin hieman pettynyt, koska kyseinen suunta oli ainoa, mihin olisin lähtenyt, jos olisin saanut veneen liikkumaan jotenkin haluamaani suuntaan. Meri oli tyyntynyt ja aaltojen muodostamat kolmiot kadonneet. En tiedä olinko liikkunut kuinka paljon ja mihin suuntaan. En edelleenkään tiedä missä olen, enkä liiemmin sitä, onko täällä merivirtoja, jotka kuljettaisivat venettäni merellä. Mieleen muistui mökissä oleva vanha levy, joka sisälsi jonkin takavuosien tähden kappaleen tuuliajolla. En muista yhtään mitä kappale käsitteli, mutta sillä ei ole merkitystä muutenkaan tällä hetkellä. Olen tuuliajolla ilman päämäärää, ohjauskyvyttömänä, merivirtojen ja tuulten armoilla. Päivä alkoi jälleen vajoamaan

mereen, pimeyden vetäessä vilttiä päälleni. Aloin olemaan hieman epätoivoinen muistellessani vanhan ystäväni laivareissuja Atlantin valtamerellä. Häntä oli huvittanut suomalainen tapa tervehtiä jokaista vastaan tulevaa veneilijää rannikon tuntumassa. He olivat purjehtineet viikkoja merellä näkemättä ainoatakaan laivaa. Jos vastaan tuli toinen laiva, niin silloin oli mukava tervehtiä vastaantulijoita. Kaveri oli lopulta päättänyt laskea pienen pelastusveneen pitkän köyden päähän seuraamaan laivaa, jolloin eteneminen ei tuntunut niin yksinäiseltä seuratessa pelastusveneen keikkumista laivan aalloissa. Ajattelin tehdä seuraavana päivänä saman, mutta se jäi ajatukseksi. Näin takanani muutaman metrin meren pinnan yläpuolella sivulta toiselle keikkuvan valon. Minun ei ilmeisesti tarvitse lillua viikkoja vararavintoni varassa, ainakin toivoin niin. Alus oli puinen naruilla kasaan viritelty katamaraani-tyyppinen kalastusalus. Puisella penkillä istui yksinään hyvin vanha auringon ahavoittama mies. Miehen pään päällä oli valkoinen pitkä kankaasta tehty päähine, jonka hän oli kietonut kaulansa ympärille suojaamaan niskaa ja kaulaa päivällä kuumottavalta auringolta ja lämmittämään muulloin. Aluksen valojen luomien varjojen vuoksi miehen otsa näytti olevan kuin aallokkoa. Syvät rypyt auringon ruskettamilla kasvoilla lainehtivat alas kohti isoja harmaita kulmakarvoja. Yläluomet olivat painuneet alas, osittain silmien päälle, sivujen ollessa syvässä rypyssä, joka johtui todennäköisesti vuosien oleilusta kirkkaassa auringonpaisteessa ilman aurinkolaseja. Miehellä oli vielä hieman hiuksia jäljellä päälaella, osittain kankaan alla. Valkoisten kulmakarvojen lisäksi miehen leuassa kasvoi juuresta tummaa partaa, joka kaareili kohti karvojen kärkiä muuttuen valkoiseksi. Vaikka mies vaikutti hyvin vanhalta, hänen sinisissä silmissä näytti liekehtivän. Pitikö hän minua ystävänä, vai vihollisena, pohdin. Mies katsoi minua ja minä häntä. Ihmettelimme toisiamme hetken ajatellessani todennäköisyyden lähentelevän nollaa sille, että puhuisimme mitään yhteistä kieltä. Miten ihmeessä saan miehen hinaamaan veneeni sinne mistä hän oli tullut? Miehen tutkiessa venettäni hän sanoi, ”Manzakine za?”.. kun en muuta keksinyt, vastasin miehelle ööö..totanoin.. Mies kysyi uudestaan, "Matghette si sem" ja ”Menshke adar ilane?”. Olin hämilläni, katsoin miestä suoraan silmiin osoittaen itseäni samalla sanoen Tommi. Mies katsoi minua hetken, osoittaen itseään ja vastaten ”Neck ghih Gwafa”. Viitoin miehelle aikaisemmin näkemieni vuorten suuntaan, jolloin mies vastasi ”Sebahe.” En ymmärtänyt mitään, mutta mies heitti lähes poikki kuluneen köyden veneeseen, jonka kiinnitin veneeni keulaan kyselemättä. Lähdimme etenemään hitaasti miehen hoitaessa navigoinnin. Yö kiskoi taas vilttiä niskaan ja olin valvomisesta niin väsynyt, että nukahdin veneen pohjalle. Saavuttuamme maihin, minut oli ilmeisesti kannettu telttaan. Olin nukkunut varmasti pitkään. Herätessäni mies kysyi ”Atay?”, tarjoten kuppia, jonka oletin olevan jotain juotavaa. Otin juoman kiitollisena vastaan ja totesin sen olevan kylmää teetä. Tämän jälkeen mies rupesi sytyttämään nuotiota teltan edessä. Nuotion päälle oli asetettu pata erikoisen näköisellä telineellä. Mies lisäsi pataan kaikenlaisia vihanneksia, mausteita ja lihaa. Tästä oli tulossa varmasti maukasta syötävää. Itämaiset tuoksut leijuivat ympäri telttaa. Olin käyttänyt vatsan tienoolla löllyvää rasvavarantoani sen verran, että toivoin saavani sopasta osani. Yritin tarkistaa löytääkö kännykkä verkon, mutta se oli joko miehen hallussa, tai jäänyt veneeseen. En ollut kuitannut vielä kerättyä univelkaa, joten menin pitkäkseni kirjavien mattojen päälle odottamaan ruoan valmistumista. Nuotiosta nousevan savun tuoksun myötä aloin kuulemaan askelten ääniä ja lopulta tiukan kysymyksen: ”EIKÖ SINUN PITÄNYT LÄMMITTÄÄ SAUNA, eikä juoda kaikkia kaljoja ja mennä nukkumaan veneeseen? Ruoka on valmiina ja sauna lämpiämässä!”